

11. Gods besluit

'En aangaande, dat die droom aan Farao ten tweede maal is herhaald, is, omdat de zaak van God vastbesloten is, en dat God haast, om dezelve te doen.' (Gen. 41:32). Bedenk dat Jozef nog steeds een gevangene was toen hij deze woorden sprak. Bedenk ook dat er van zijn eigen dromen, dat waren er ook twee, nog niets was terecht gekomen. En er zou wel niets van terecht komen ook. Tenminste dat zou ieder 'verstandig' mens zeggen. Jawel, Jozef had wel gedroomd, en het was daarin misschien God wel Die gesproken had, maar dat moest hij toch niet zo letterlijk uitleggen. Dat moest hij wel wat anders zien. Je kon dat toch zo ook wel zien? Jozef een gevangene in Egypte. Zijn broeders als herders in Kanaän. Die dromen, daar kon toch niets van terecht komen? Jozef, wees toch verstandig; dat is toch duidelijk? Nee, Jozef behoorde niet tot die verstandige mensen. Tot die mensen die Gods Woord maar wat gaan aanpassen als het erop lijkt dat er nooit meer iets van terecht zal komen. Jozef behoorde tot die dwazen die zeggen dat wat God spreekt zijn vervulling niet zal missen. Dertien (!) jaren wachtte hij al op de vervulling van zijn dromen. Dertien jaren, bedenk eens ... wat een tijd! En het begon er met de dag donkerder uit te zien. Dertien jaar wachten op iets wat toch nooit waar zal worden! Wat een dwaas! Maar het geloof rekent niet met zulke taal. Jozefs geloof in elk geval niet. En dat kunnen we horen in de woorden die hij tot die machtige Farao sprak.

'En aangaande, dat die droom aan Farao ten tweede maal is herhaald, is, omdat de zaak van God vastbesloten is, en dat God haast om dezelve te doen.' Als dat nu gold voor die droom van Farao, dan gold dat toch zeker ook voor zijn eigen droom? De zaak was van God vastbesloten. Dat is het eerste wat uit de herhaling van de droom bleek. Onwrikbaar stond dat besluit vast. De zeven jaren van overvloed en de zeven jaren van honger waren door God voorbereid. En geen mens die dat zou stoppen. Geen mens die de loop van die jaren om zou kunnen buigen. Zo spreekt de HEERE, en zo zal het gebeuren!

Jozef had zijn droom ook tweemaal gedroomd. En dus was ook die zaak vastbesloten bij God. Jozefs kroon was voorbereid. God had hem voor hem weggelegd en bewaard. En Jozef zou hem dragen. Geen mens die dat kon tegenhouden. Niets kon dat voornemen van God in de weg gaan staan. Ook die dertien lange jaren van beproeving niet. De Heere heeft een kroon beloofd aan degenen die Hem liefhebben. De kroon des levens. (Jak. 1:12). Ook dat is

vastbesloten. Geen mens die je dat kan afnemen. Niets wat daar tussenkomt. Heb je God lief in Christus Jezus? Heb je Hem lief? Laat je hart het dan uitzingen van vreugde: 'Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere.' (Rom. 8:38, 39).

God haast om dezelve te doen. Dat is het tweede wat uit de herhaling van de droom blijkt. God haast. Farao! Maatregelen zijn geboden! Want er is geen uitstel meer. Wat een geloof! Want waaruit bleek nu Gods haast met Jozef zelf? Mooie haast! Dertien jaar lang ellende. Doodsangsten uitgestaan. Schrijnende eenzaamheid beleefd. Smerige laster over zich heen gehad. Jaren in een donker hol, onschuldig. En vergeten door hem aan wie hij wel had gedaan, de schenker. Wat een haast zeg! Laten we niet te snel een oordeel vellen over Gods weg. Misschien denk je zelf ook wel eens: komt er dan nooit een eind aan al die tegenspoed in m'n hart en leven? Moet ik dan almaar door blijven tobben? Is er voor mij geen geluk weggelegd?

Jawel, als we onze ogen niet hoger kunnen opheffen dan op de omstandigheden om ons heen dan lijkt alles zo traag te gaan. Dan zien we niets van Gods haast. We ploeteren voort in het mulle zand van de duinen in het verlangen om de uitgestrektheid van de zee te mogen zien. Maar zijn we het ene duin over, dan zien we het andere voor ons. Er lijkt geen eind aan te komen. We worden moe en moedeloos en langzaam verdwijnt het verlangen naar de zee uit onze harten. En als een zeurderig klein kind vragen we voortdurend: duurt het nog lang? En uiteindelijk geven we het op. Maar wat als we nu eerst die hoge toren aan het begin van onze weg eens beklimmen. Als we boven zijn zien we over die zanderige duinen heen en zien we de uitgestrekte zee. Als de toren maar hoog genoeg is lijken de duinen geen duinen meer maar hooguit nog wat oneffenheden. En wat is die smalle duinenrij vergeleken met de onmetelijke uitgestrektheid van de zee? Niets toch? En als we na dit gezien te hebben onze weg door de duinen beginnen dan denken we toch niet aan opgeven? Het bruisen van de branding klinkt ons al in de oren. De glinstering van de zonnestralen op het heldere water blinken nog na in onze ogen. Het zand is nog even zwaar begaanbaar. De duinen zijn nog even hoog en moeilijk te beklimmen. Maar nu weten we: de weg is kort. En de vermoeidheid weegt niet op tegen wat we zien zullen. Dat is ongeveer wat Paulus bedoelt als hij schrijft: 'want onze lichte verdrukking die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans

zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid' (2 Kor. 4:17). 'Onze lichte verdrukking': de duinen zijn laag. 'Die zeer haast voorbijgaat': God haast Zich om het te doen! 'Een gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid': de enorme uitgestrektheid van de zee. Het volgende vers hoort daar dus wel bij: 'dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet' (v. 18). Ofwel: 'wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen' (2 Kor. 5:7). Ons hart en onze hoop is gericht op dat wat we niet zien. De toekomstige heerlijkheid. En dan weten ook wij: God haast Zich.

Ik wil je ook nog wijzen op de geweldige moed van Jozef. Hij stond daar voor een machtig heerser die de levende God niet kende. Hij stond daar waarschijnlijk als enige die Hem wel kende tussen een menigte van Egyptenaren. En dan met zo'n boodschap komen. Niet alleen zeven jaren van overvloed, maar ook zeven jaren van honger. Wie zou er geloof hechten aan de woorden van die Hebreeuwse gevangene?

Ieder jaar stroomde de Nijl over. Daardoor was de grond rondom de Nijl bijzonder vruchtbaar. De Egyptenaren beschouwden dat als een geschenk van hun goden en ze wisten hoe afhankelijk ze waren van hun rivier de Nijl. Daarom dienden ze onder anderen de god van die rivier. En hoor nu naar die Jozef. 'Ook zal de overvloed in het land niet gemerkt worden, vanwege diezelfde honger, die daarna wezen zal; want hij zal zeer zwaar zijn. En aangaande, dat die droom aan Faraó ten tweede maal is herhaald, is, omdat de zaak van God vastbesloten is, en dat God haast om dezelve te doen.' Met een paar woorden werden de goden van Egypte voor schut gezet en aan de kant geschoven en werd God, de God van hemel en aarde verhoogd en verheerlijkt!

Daar is moed voor nodig. Jozef doet hier niet onder voor die man Gods uit Juda die in een paar zinnen de hele valse godsdienst, die koning Jerobeam had ingesteld, scherp veroordeelde door een ernstige profetie over het altaar uit te spreken. (1 Kon. 13:1-10). Jozef doet hier niet onder voor de profeet Elia die onverschrokken de goddeloze koning Achab een periode van grote droogte aankondigde (1 Kon. 17:1). Jozef doet hier niet onder voor Petrus en Johannes, die tegenover hen die Christus Jezus gekruist hadden, getuigden van Zijn opstanding (Hand. 4:1-12).

Jozefs hart was vervuld van liefde. Liefde van zijn God en voor zijn God. En 'er is in de liefde geen vrees, maar de volmaakte liefde drijft de vrees buiten.' (1 Joh. 4:18). Het was die liefde die Jozef vol moed de uitlegging van de dromen bekend deed maken. Dertien jaren van lijden hadden de liefde voor zijn God niet uitgedoofd. Dertien jaren in de duisternis hadden de jongeman niet van het Licht beroofd. Dertien kommervolle jaren hadden zijn geloof niet aan het wankelen gebracht. O, voor zulk een vertrouwen! Laten we hem hierin navolgen. In welke omstandigheden je ook bent, bedenk dan altijd: voor Hem is niets te wonderlijk. 'De HEERE is nabij allen, die Hem aanroepen, allen, die Hem aanroepen in der waarheid. Hij doet het welbehagen dergenen, die Hem vrezen, en Hij hoort hun geroep, en verlost hen.' (Ps. 145:18, 19).

